

המגפיים נועדו לא רק לחתולים — אלא גם

מעונן חלקית
הדוגמנית חנה אשל מדגימה זוג מגפיים המותאמים לשימ' לתה. המגפיים, העשויים מעור בעל שני גוונים — חום ולבן — הם מתוצרת איטליה, משל חנות-הנעליים שבח, שברחוב דיזנגוף בתל-אביב.

אופנות מורדי 69

מגף לכל גר
כשקר בידיים — אפשר לחמם גם אותן בעזרת מגפיים. המגפיים שעל רגליה של חנה הם משל החנות מונאקו. המגפיים על ידה, המוקשטים באבזם, הם משל חנות 'חביב', שתי החנויות בפסאג' דיזנגוף.

קולנוע

סרטים

דופי באופי

החטא הקטן (ירון, תל-אביב: צרפת) בהתחלה היא זונה. והוא סוגש אותה בבית-קפה, ליד משהו שנראה כמו לקוח. אבל כשהלקוח חושד שמישהו גנב לו את הארנק שלו, היא לוקחת אותו והם מסתלקים מהמקום.

כשהיא עולה על מכונית-ספורט מקסימה, הוא מבין שהיא לא מה שהוא חשב. וכי שהיא מזמינה אותו לדירת-גג מפוארת שלה, הוא מאמין לה שאכן, היא דוגמנית-צילום מצליחה.

אבל כשהיא נכנסת לחדר הסמוך, ומוסרת את הארנק השמן והגנוב לייצור קשוח (רוברט חוסין) המתכה לזה, מבינים שהיא לא דוגמנית ולא זונה. היא גנבת.

בכל זאת היא מתאהבת בבחור, שהוא צלם-רחוב במיקצועו. הוא מחליט לפתוח איתה סטודיו. לצלם אותה, היא הרי דוגמנית-צילום, הם יעבדו יחד. הם יתחננו. היא נתפסת להתלהבות שלו. היא תפסיק לגנוב. היא תנתק את הקשרים הישנים.

אבל מה שמעניין זה לא הקשרים החיי-זוגיים, שאינם רוצים להינתק ממנה, אלא

דני קארל ו'אק פארן ב"החטא הקטן" אפתעה על הגן

אופי שאינו רוצה לעזוב אותה. היא חיה יום חדשים, מבלי להיפטר מהרגלים קטנים, ישנים. היא משקרת קצת פה, קצת שם, עד שכל חייה הופכים שקר אחד גדול, אי-אפשר להיפטר ממנו. היא משכנעת. מתקשרים אליה. אוהבים דתה, ואת הצלם הצעיר שהתאהב בה, את השחקנים (דני קארל ו'אק פארן) המ' למים אותם.

ג'מט

אירלאנד

האדם השקט (גורדון, תל-אביב: אר-ת'הברית) בדיחות: עשיר הכפר העומד להתחתן: "כל אדם זקק לאשה. אפילו אתה, אדוני הכומר, ית הרבה שנים עם האמא שלך." הכומר: "אז למה אתה מצפה ממני?"

★ ★ ★

קרוב בין טורנטון לדונהיי. מכות רצה. הכפר עומד מסביב ומהמר, מי על רנטון ומי על דונהיי. שוטר-המקום מצל' למשרת המחוז. "יש מהומה בכפר," אומר למפקד, "טורנטון כימעט הורג דונהיי." המפקד: "תרוץ מהר למקום, אבל מהר, שים חמש לירות בשמיי על טורנטון."

★ ★ ★

צוחקים עד דמעות, וגהנים בלי גבולות. ההוי התמים בכפר אירי קטן. כמו בכל רטי ג'ון פורד, יש כאן אהבה רבה ל' רחיהיים הפשוט. האירי שעשה כסף ב' וריקה, והוא חוזר לכפרו, צריך לחזר ורי הנערה האירית לפי כל הכללים, ב' זגחת הרכב. וכשהוא נושא אותה לאשה, א לא מסכימה למלא את חובותיה ה'

ישראל מזון לכלבים

למבקרים לא הראו את הסרט על מכון וייצמן. אבל הקהל שהולך לקולנוע פאריס, לסירטו של אינגמר ברגמן פרסונה מתענה בעזרתו ערב ערב.

לכאורה זה צריך היה להיות סרט המר-אה לקהל מהו מכון וייצמן. בעצם רואים שם אנשים עם מבחנות וקריינות חסרת-טעם מלווה את התמונות בנאום-פירסומת תפל, בנוסח הפירסומת ל' מזון-כלבים בטלוויזיה האמריקאית: "תן ל' כלב שלך את האוכל שלנו, והוא יהיה בריא יותר. עלינו יותר."

ויש גם מוסר-השכל. הילדים שיוצאים בסוף הסרט מהמבחנות, או אולי ממקום אחר, וממלאים את הבר בשירת העתיד, ובניין הארץ. להצמיד סרט כזה ליצירה קולנועית כמו פרסונה, צריך באמת מחסור מיוחד בחוש-מידה.